

Tilbageskridt. I et Spørgsmaal som dette er man sikkert bedst tjent med, at eet System bliver fulgt over hele Landet. Hvis Afgørelsen bliver lagt hen til de lokale Øvrigheder, vil der utvivlsomt blive anvendt meget forskellige Principper og udvikle sig mange forskellige Systemer for Navneforandring, og det vil man ikke kunne være tjent med. Det var blot denne Bemærkning, jeg vilde henstille til de ærede Forslagsstillere.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Maatte jeg blot bede det ærede Medlem oplyse, om denne Bemærkning kun gælder § 7 om Bevilling til Navneforandring, eller om den ogsaa gælder de i § 1 omhandlede Navneforandringer. Med Hensyn til § 1 have vi henlagt Myndigheden til Underøvrigheden, men i § 7 til Overøvrigheden. Mener det ærede Medlem, at man i begge Tilfælde er bedst tjent med at beholde Centraladministrationen som den afgørende?

Krabbe: I det første Tilfælde, det der omhandles foran i Lovforslaget, er Bevillingssystemet jo slet ikke benyttet, saa det er ikke det, jeg taler om. Derimod har man i Lovforslagets, saa vidt jeg husker, sidste Paragraf, hvor Bevillingssystemet er bibeholdt, gjort den Forandring, som jeg har omtalt. I den forudgaaende Paragraf, hvor man har forladt Bevillingssystemet og givet yedkommende en Ret til at fremsætte et Krav, som maa fyldestgøres under visse Betingelser, kommer Spørgsmaalet ikke frem; men ved Siden af denne Ret bibeholdes jo Bevillingen, og naar Lovforslagets Tidsfrist er udløben, blive Bevillinger atter det eneste Middel til Navneforandring. Da ville efter Lovforslaget lokale Afgørelser træde i Stedet for den nuværende centrale. Og jeg tillader mig at mene, at den centrale i dette Forhold er den bedste.

Justitsministeren (Rump): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro) gjorde en Bemærkning om, at der nok kunde være Udsigt til, at denne lille Sag kunde finde sin Løsning. Det har ogsaa staaet for mig, som Sagen forelaa

i Fjor, som en lille Sag, nemlig som et Lovforslag, der er bestemt til at hjælpe ud over forhaandenværende Ulemper og skaffe en rent midlertidig Løsning. Og i Formen fremtræder ogsaa det foreliggende Lovforslag med denne Karakter, idet det jo kun er bestemt til at skulle gælde til Udgangen af Aaret 1899. Men i øvrigt gik det ærede Medlems Udtalelser ikke ud paa Ønskeligheden særlig af en midlertidig Foranstaltning, men paa Ønskeligheden af en endelig Ordning af dette Spørgsmaal, baade ved den historiske Fremstilling, han gav, og ogsaa særlig efter den Karakter, hans Foredrag helt igennem havde. Jeg tror imidlertid ikke, det kan siges, at der her foreligger en lille Sag. Selve den Omstændighed, at den er saa gammel, og selve den Maade, hvorpaa de paagældende Ministerier have stillet sig, tyder ikke paa, at det er en lille Sag. Da den kom frem for 20 Aar siden, viste det sig, at Justitsministeriet søgte at skyde Sagen fra sig ved at sige: Kultusministeriet maa tage Spørgsmaalet om Løsningen op ved at foranledige en almindelig Lov med et til Frd. af 1828 svarende Indhold. Kultusministeriet sagde: Nej, den Vej kunne vi ikke komme frem, det maa være Justitsministeriet, der skal tage Af-fære. Dette tyder ikke paa, at Tingen var saa ganske ligefrem. Som det ærede Medlem oplyste, erklærede den daværende Kirke- og Undervisningsminister Scavenius sig villig til at lade udarbejde en Slags Ordbog over hensigtsmæssige Familienavne eller Tilnavne her i Landet, og han var jo en ret virksom Mand, som ogsaa hørte til dem, der holdt sit Ord, men som det blev oplyst: Den Bog har man ikke set. Jeg har Grund til at antage, at Forsøget er blevet gjort, men at det har vist sig at være forbundet med Vanskeligheder, som man oprindelig ikke havde nogen Anelse om. Og min meget ærede Formand (Nelle-mann) nærede jo store Betænkeligheder i saa Henseende. Disse Betænkeligheder vare naturligvis begrundede i de Vanskeligheder, han fandt forbundne navnlig med Spørgsmaalet om Krænkelsen af Ejen-domsretten til et Navn. Nu maa jeg i øvrigt bemærke, at den historiske Fremstilling, som kom fra det ærede Medlem, var mig